

Ordfører befarede, og det skal jeg derfor lade falde. Mærkeordigt nok er det imidlertid, at han hverken vil det ene eller det andet. Endnu har jeg, inden jeg slutter, nogle personlige Bemærkninger at gjøre. Jeg skal ikke negte, at det Foredrag, vi hørte fra det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (Nimestad), som aabnede Debatten fra den anden Side af Salen, gjorde et meget ubyggeligt Indtryk paa mig. Han har nu siden havt Ordet, og han har da beklaget sig over de Bemærkninger, der ere gjorte til ham, dels fra en dels fra en anden af de efterfølgende Talere, og navnlig har han bebrejdet dem, at de have ladet dem forstaa med, at han ikke har behandlet Sagen med fuldt Alvor. Jeg tilstaar, at jeg hører til dem, der tvivle om, at det var det ærede Medlems fulde Alvor grundig at behandle dette Lovforslag, og det synes mig underligt, at han nu føler sig generet af, at man har bebrejdet ham det. Jeg vil tilbagefalde i det ærede Medlems Sufomfælde, hvilke Udtryk han af og til brugte i sit Foredrag. Der var f. Ex. det, at et Forslag som dette var vel skiftet til Agitation det var vel skiftet til Sulepøier, at paffe ind i kinesiſke Øster, og det var en god Anvisning paa Dovenskab. Jeg har samlet denne lille Buxet og holder den her frem, for at de Herrer kunne tage under Overveielſe, om han med nogen fær Ret kan beklage sig over, at man har bebrejdet ham, at han ikke har behandlet Lovforslaget med den Alvor og Grundighed, som han gjør Fordring paa, at man skal mene, der har ligget i hans Foredrag. I sit sidste Foredrag gif det ærede Medlem — det indrømmer jeg — ganske anderledes ind paa en Drøftelse af Forslaget, end han gjorde første Gang. I Slutningen af det ærede Medlems sidste Foredrag bebrejdede han os stærkt, at vi havde negtet Penge til Nedfættelse af en Arbejdskommission, og det var en af Hovedgrundene, hvorfor han ikke nu kunde gaa ind paa vort Forslag. Ja, Gud hjælpe os! skal man til at drukne Samsundet i Arbejdskommissioner — man veed saa godt, hvad der i Reglen kommer ud af saadanne Kommissioner — gaa vi en meget mørk Fremtid imøde. Jeg skulde ogsaa huffe meget feil, om der ikke har været Forslag fremme om Nedfættelsen af en parlamentarisk Kommission angaaende dette Spørgsmaal, og om ikke det ærede Medlem var imod det. (Th. Nielsen: Nei, det er en Misforstaaelse!). Saa beder jeg om Forladelse; det er altsaa en Misforstaaelse; men jeg synes dog, jeg kan erindre, at den ærede Taler i sit sidste Foredrag henkastede den Bebrejdelse imod den Side af Salen, hvortil jeg hører, at vi vare komne for sent med Forslaget. (Th. Nielsen: Så!). Nu derpaa kan der raades Bod; vi ere jo ikke saa langt hene i Sessjonen, og hvad der var rigtig den Gang, maa ogsaa være rigtig nu. Derfor er der altsaa ikke det Mindste i Veien, og jeg skal være rede til at støtte et saadant Forslag og overhovedet en hvilkenſomhelst Bestre-

helse, der gaar ud paa at gjøre Noget for at hjælpe Arbejderbefolkningen, de mindre Bemidlede i Samsundet — jeg vil nødig sige: de Fattige, thi dem er der ikke Tale om at hjælpe ved denne Lov — dem, der føre en energisk Kamp gjennem Livet for at skaffe det Nødtørftigste til sig og Sine, til at deres Alderdom kan blive noget mere sorgfri, end den hidtil har været. Det er en smuk Bestræbelse, og den maa vi ikke tabe af Sigte for indre Kjøveliers og Stridigheders Skyld. De ærede Forslagsstillere og den ærede Ordfører for dem have givet os saa vidt et Omraade, som vel tænkes kan. Den ærede Ordfører har for det første givet oplysende Bidrag til Bedømmelsen af Lovforslaget. Jeg skal ikke negte, at ogsaa jeg blev ledet paa Vildspor med Hensyn til Mbersgrændsen, da jeg første Gang læste Lovforslaget; men den ærede Ordfører har jo tilbudt at modtage Bidrag fra hvilkenſomhelst Side, de maatte komme, for at faae Noget ud af Lovforslaget. Det er ogsaa mit Haab, at der maa komme Noget ud deraf, og jeg vil udtale, at jeg ogsaa for mit Bedkommende, ihvor nødig jeg end vil trække paa Statskassen, nu er bleven saaledes vundet for denne Sag, at den, selv om den behøver 2 eller 3 Millioner mere, end der beregnes efter Lovforslaget, dog ikke skal mangle min Bistand, i Særdeleshed naar man følger den Anvisning, jeg har givet til Besparelser i anden Retning. Det ærede Medlem for Bornholms Amts 1ste Valgkreds (Rosfod) ryster paa Hovedet. Jeg veed nok, at dette smager ham ikke; men jeg vil henstille til hans Overveielſe, om han, naar man skal vælge en af to Ting, enten at der Intet bliver gjort i denne Retning, eller at Udgifterne til Herveesenet reduceres med 3 Millioner, da ikke vil lade sin Barmhertighedsfølelse gaa af med Seiren. Det ærede Medlem nikker bifaldende, og det glæder mig, at jeg allerede har faaet ham saa langt; jeg haaber da ogsaa, at jeg skal faae ham videre. Jeg vilde have gjort nogle Bemærkninger til nogle Udtalelser af det ærede Medlem for Odense Amts 1ste Valgkreds (Octavius Hansen), men de ere besvarede af min ærede Nabo (Th. Nielsen), og jeg skal derfor lade den ligge. Det første Foredrag, vi hørte af min ærede Nabo, var saa oplysende, saa veiledende og saa grundigt baade i Form og i Indhold, at det ikke alene tiltalte mig særdeles, men jeg kom ogsaa til at tænke paa, at jeg vilde opfordre ham til at give et særligt Aftryk deraf, for at Befolkningen kunde faae lettere Adgang dertil. Denne Tanke falbt mig ind ved forleden Dag at have læst i et Blad en prisværdig Anvisning paa en Sulepresent, nemlig et Foredrag som i den senere Tid er kommet ud i Seraftryk. Jeg kom da til at tænke paa, at det kunde være fuldkomment rigtig, og jeg vil benytte Leiligheden til at bringe det frem, fordi det forekommer mig, at man derved kan faae efter Smag og Behag. Til Dessert efter Sulegrøden